

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

§. II. Resignatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

SPICU-
LUM SPI-
RITUA-
LI.

2.
Ergo pa-
tienter
& prom-
pte crux
imposita
perfera-
tur.

vissimè affligitur à vitiis in se ex-
urgentibus, atque ab hominibus
se persequentibus.

Si tibi istud acciderit, vide ut
strenuè ac sapienter te geras; fir-
miter confidens in Deo tuo, qui
ex vero amore ita te flagellat sive
flagellari sinit. Non excutias ab
humeris tuis crucem quam ille
imponit: nam ea tibi omnino sa-
lutaris est, & longè utilior, quàm
magna spiritualis dulcedinis ab-
undantia. Cùm Dominus tuus
fit peritissimus medicus, urit,
secat, amaraque potiones tibi
offert, ut te sanet. Hoc sciens, su-
stine patienter quidquid te gra-
vat: perfer omnem afflictionem
ob honorem amoremque Dei, in
remissionem peccatorum tuorū.

3.
De manu
Dei om-
nia acci-
piantur,
à qua nil
nobis nisi
bonum
confertur.

Numquam murmures adver-
sus Deum, neque opera judicij
ve ejus reprehendas, licet enim
hæc occulta & incognita atque
etiam incōprehensibilia tibi sint,
semper tamen justa ordinatissima-
que sunt. Non putes quidquam
fortuito & absque Dei providen-
tia accidere in mundo: sed in om-
nibus sapienter attende divinam
dispositionem, sine qua nec un-
um quidem folium de arbore
decidit. Deus qui creavit omnia,
gubernat etiam & regit omnia, à
supremo spiritu Angelico usque
ad infimum terre vermiculū. Hoc
si indubitanter credideris, facilius
poteris æquo imperturbatoque
esse animo inter varios casus vi-
tæ præsentis.

§. II. RESIGNATIO.

Sis, oro, bonæ resignatæque
voluntatis, & verè humilis. Nū-
quam te aliquid esse exiltimes: sed
mane jugiter in oculis tuis & in
intellectu tuo parvulus ac nihil.
Non magni facias bona quæ agis,
sciens ea plena esse defectibus: a-
liorum verò bona opera magni-
pende, & illa tuis bonis operi-
bus præfer. Non tibi vanè pla-
ceas de aliquo Dei dono: qui e-
nim cōsentit vanæ superbia com-
placentiæ, faciem animæ suæ fo-
dissimā deturpat maculā.

Duritiam & obstinationem
proprii sensus sedulo fuge: nam
ea gratiam Dei profectumque spi-
ritualem maximè impedit. De-
vota itidem indecentes verborum
contentiones: malens victus vi-
deri, quàm virtutem sanctæ hu-
militatis amittere. Etiam si pro
fidei & veritatis defensione co-
garis quidpiam constantius asse-
rere: non tamen superbè te geras,
nec sis turbulentior aut concita-
tior quàm oportet.

In rebus dubiis voluntatem
Dei ab aliquo Deum timente sub-
missa mente require, & Deus te
diriget atque proteget. Disce
promptè deserere iudicium tuū,
voluntatem tuam & desideria tua,
propter Deum. Cùm difficile sit
certo semper scire, quænam de-
sideria sint à Deo, homo etiam in
illis quæ se rectè desiderare putat,
resignatus esse debet ac Deo di-
cere: *Domine, fiat non quod ego
volo,*

*SPERCU- volo, sed quod tu vis, & quod hono-
LUM SPI- ri tuomagis congruit.*

§. III. OBEDIENTIA.

Quanti sit meriti obedientia.
1. Paratus sis semper ad obediendum: quia minimum opus ex vera obedientia factum magis Deo placet, quam grande opus ex propria voluntate peractum. † Melius enim est ex simplici obedientia quicquid colligere, quam ex propria voluntate sublimi rerum cælestium contemplationi operam dare; & plus divini favoris obtinet, qui ex pura obedientia sobriè continenterque ad laudem Dei manducat, quam qui rigidissimam abstinenciam ex propria voluntate amplectitur. Aded scilicet gratum Deo sacrificium est, propriæ voluntatis, proprii sensus, & propriæ quæstionis abnegatio. Obedientia humilitatis prima filia, reddit hominem aptum ad quamlibet gratiam suscipiendam, atque ad cælum via tutissima est.

Inobedientia exemplum formidandum.
2. Qui obedire non vult in his in quibus obedire debet, & audax, ferox, atque contumax est in Prepositos suos, is inimicissimus Deo est. Quædam eximie sanctitatis Virgo, videns in spiritu animam cujusdam Monachi pœnis purgatoriis graviter torqueri, qui

† Asceticos de obedientie meritum magnitudine Magistros citat S. P. Ignatius Soc. Iesu parens ac fundator, in aurea sua de obedientie dotibus ac meritis Epistola. De quo videndus est R. P. Ferr. Ribaden. libro Vitæ S. P. Ignatii 5. c. 4. & qui Theologicè disputant Scholastici Doctores apud D. Thomam 2. 2. qu. 104. art. 2. & 3. & 3. parte q. 47. art. 2.

tamen satis probè vixisse putabatur, interrogavit Deum, quam ob causam illa anima non esset in cælo. Cui Dominus in hunc modum respondit: *Iste Monachus voluntati Abbatis & Prepositi sui in omnibus bonis humiliter consentire atque obtemperare noluit: displicuit enim ei quidquid Abbas faceret, existimans se sapientiore illo esse, & melius qualibet posse agere.*

Quando reprehenderis, suscipe benigno tranquilloque animo reprehensionem, & culpam tuam libenter agnosce. Si necesse est ut te excuses, breviter, modestè, & humiliter hoc facito.

§. IV. VANÆ GLORIÆ FUGA.

Non haberi, sed Deo placendum.
1. Non appetas esse admirationi, haberi que in honore apud homines. Et licet aliqua bona agas coram hominibus, non tamen idè illa agas ut videaris, & glorificeris, vel sanctus credaris ab hominibus, sed ut homines Deum glorificent, beneque ædificentur ad laudem Dei. Mox ubi appetitionem vanæ gloriæ in te exoriri advertis, corrige illam: & omni impuritate rejectâ neglectâque, quære & specta Deum ejusque honorem. Optatius tibi sit contemni quam laudari, & subesse quam præesse.

Gaude vilioribus exortitiis amore Christi.
2. Non gravatè exequaris etiam infima & abiecta servitia amore cælestis Regis Jesu Christi, qui se ultra omnem modum humiliavit propter te. Submittete infra omnes homines: & in quieta valle

G g humi-